

Beke Sándor

Nálatok, nálunk...

Amikor a Cenk alatt laktam,
a Kolostor utcai
kávézó sarokasztalánál
így fogalmaztam meg
egy töredékben maradt
vers első sorát:
„mert nálatok korábban kel a Nap”,
majd így folytattam
kamasz nosztalgiával:
„hogy fenyők alkonypíri könnyét”,
de nem sírtam,
miért is sírtam volna,
csak a lelki jelenséget
próbáltam szavakba örökíteni,
nevezetesen azt,
hogyan
„ne lássa a pattogó nagyvilág”,
de reggelre már biztosan tudtam,
hogyan nem lesz
semmilyen nyoma
a verssel született sírásnak;
az alvó avar
magába szívja éjjel
a könnymennyeiség egyharmadát,
a másik egyharmadát
felisszák az egerészó baglyok,
s félénk őzikék
szürcsölgetik le
narancssárga nyelvükkel
a fenyők között szétfolyó
áfonyabokrok leveleiről,
az utolsó könnycseppeket pedig
„felszárítja a pirkadat”,
s akkor biztos lesz:
a féken tartott

remény és félelem
lelki jelenségének
bizonyítható nyomát
a pénzéhes világ-
és bulvársajtó
nem fogja szétkürtölni
a nagyvilágnak.
Sőt,
reggel a fenyvesek
harmatáradatában elégtétel
és öröm csillog majd,
és az,
hogyan itt minden rendben van,
úgy áll minden,
mint a szekrény fogasán
a benaftalinozott,
s télire elraktározott kabát,
és olyan tetszetős minden,
mint az a ritka szép
limuzin az óvárosban,
amit körülvelt és csodált
a sok kisgyermek
a régi macskaköves utcán...

Igen, nálatok...

Nálunk...

(Brassó—Székelyudvarhely, 1981–2010)

A csend hídján

A csend hídjára
leszállt a fülemüle,
s ott megült,
majd lenge
szél kerekedett,
jött utána,
egy virágszirmot
hozott magával.

A madár
megtörte a csendet,
madárnyelven
beszélni kezdett
a szíromhoz,
de a szírom,
ahogy leszállt,
hallgatott moccanatlanul.

Gömbölyű volt
a teste,
mint egy holdtányér,
olyan volt,
de inkább
egy felfordult, kerek,
mozdulatlan
piros bogárhoz
hasonlított.

A csend hídja felé
emberek közeledtek.
A fülemüle elszállt,
a szírom lehullt
a mélybe.
Perc múltán
a csend hídja eltűnt,
mert megérkeztek
a férfiak,
akik idejöttek.

Vadászok voltak,
s megálltak a régi
híd helyén.
Az énekesmadarat
keresték,
de a fülemüle
csőrében a virágszírommal
átrepült a vízesés fölött
a szivárványos
égi fényesőben.

Mint égi madarak

A szénaboglyák között
nagyanyám nem hitte,
hogy kerek a Föld,
mondtam neki,
hogy a Föld forog,
nagy mama,
a rekkenő melegben
megállt
kezében a fagereblyével,
hogy az egy Isten szerelmére
ki tanított engem ilyenre,
mikor minden
egyenes itt a Földön,
képzeld el,
ha mégis forogna,
fejjel lefelé állnának
a szénaboglyák,
az ég üregébe szóródna szét
a drága szarvasmarha-eledel,
amit egész nap
szárítottunk a tűző napon,
a templomtetőről
lehullnának
az összes cserepek,
kalimpálnának
a zuhanó harangok,
a kicsi patak vize is kiürülne,
s aláfolyna
az indigókék űrtengerbe,
nagyapám szekere
az ökrökkel együtt
gurulna a csillagok közé,
társa lenne odafent
a Göncölszekérnek,
a libák s a tyúkok úgy szállnának,
mint égi madarak,
a bárányok
bárányfelhők között bégetnének —

A Föld forog,
de van vonzereje,
az iskolában tanultuk,
a göndör hajú tanító néni
tanított erre
földrajzórán,
mondtam nagyanyámnak,
nagyanyám a fejét csóválta,
s napnyugtakor,
mikor a csordajáró úton
a tehenek is elindultak hazafelé,
elmosolyodott ennyi balgaságon.
Mintha látta volna,
a dombok mögé bújó
narancsvörös Nap után
már mi
következünk:
a göndör hajú tanító nénivel
s a libákkal együtt
repülünk
madarakként
a világegyetembe...

Ébrenlét

Emlékszel?
Csillagot választottunk
magunknak az égen,
hogyha nem vagyunk együtt,
akkor is láthassuk egymást.
Ezért emeljük fel annyiszor
szemünket az ég felé,
mert képzeletben
megsimogatjuk egymás arcát
— és bizonyossá válik
szerelmünk ébrenléte.

Álmod ágyán

Álmom ágyán,
álmom vágyán
ringatózom.

Álmod ágyán,
álmom vágyán
tied vagyok.

Álmom ágyán,
álmom vágyán
megérezlek.

Álmod ágyán,
álmom vágyán
kísértelek.

Álmom ágyán,
álmom vágyán
hőn szeretlek.

Álmod ágyán,
álmom vágyán
fölkereslek.

Álmom ágyán,
álmom vágyán
ha meglellek,

álmod ágyán,
álmom vágyán
megőrizlek.

A sárga lepke

Libegő szárnyával
tenyeredre
szállt,
mint néma
vallomás.

Böszörményi Zoltán

Majorana újévi köszöntője

Ég kócába kézzel miért túrnék,
lázongásaimban csattant arccal,
kit becéznék, ki lenne a kertész,
virágok mosolyára ki vigyázna,
ha a térre nézek, áldva lássam,
hogy a fákon zsenge rügy a távol,
bánat innen messze elcsatangol,
és a hitből mérni mindenkinek,
reményt, sorsot, jussot vígan vinne,
megnyíljon az égnek kékes mása,
szálljon áldás minden büszke házra!

Majorana tavaszi biztatója

Csak tarts még ki,
nézd, csak egy villanásnyit,
míg a lélek kinyílik.

Csak tarts még ki,
talán egy másodpercnyit,
míg kedvem átöltözik.

Csak tarts még ki,
ó, csak szusszanásnyit,
míg mosolyom megvilágít.

Majorana tavaszra vár

Hull rám az idő. Bennmarad magja.
Lármázzon lelkem. Bárcsak tavaszodna.
